wa wee sissen. Essiärralikkult peawa ne sedda kaema ke ei olle weel harrinu külma wee sissen olla. Kui sinna wee sissest wälja tullet sis panne henda öige ussinaste jälle reiwi. Kui sa liggeda kehhaga tule käen saisat sis woit sa pea henda wäega ärrajahhutada nink többitses jäda. Seperrast om hä et sa, perran zuklemist, ni kawwa ümbrekäut, kui kehha, essiärralikkult jalla lämmes omma sanu. Wimate mannitsetas weel, et ennege säratse innimesse woiwa zuklieda ke öige terwe omma; ent ne ke werd wäljakehhiwa, kel tisikus om, ke sissest wallele omma, ehk kel üts neist häddist saggedaste päle tullep, ei ka säratse innimesse kummist pelgada om et nemma äkkitselt koolwa, ei pea kunnage zukiema.

Leibapu.

Lodasju sean om palso mes ni immelik nink innimistille ni tullulik om et meie armolikko Jummala hoold, mes temma egga ilma jao sissen essiärralikkult om kandnu, temma tarkust nink wägge ei woi nida immetelleda nink kitta kui waja om. Meie omman kotiussen omma kül essi immelikko asja nink kik om immelik mes Jummal om lonu. Ent sest et meie neid egga päiwa näeme nink latsest sani olleme nännu sis meie ei pea sest luggu. Sest ennege, mes wäral maal om nink kawwest meile tullep, petas luggu. Ent Jummal on omma hääd nida jagganu et eggaütten ilmajauh essisuggutse ande omma, mes neil innimestil mes saal ellawa tullus tullewa. Üts neist om se leibapu. Se pu om üts wäega armolik ande mes Jumal säratsen kottussin om lonu kun meie wilja suggu ni häste eddesi ei lä, sest et sääl wäega lämmi om. Sesamma leiba om hommungutse Indiamaal ent ennämbaste neide saride päal mes kutsutas lounamerre sare. Se pu kaswap ni sures kui keskmenne tam, temma lehhe omma pooltöist jalga pik ja neide sissen om üts leem nida kui piim. Temma suggu om piklik zörik nida kui kürbes ehk melon. Üteldas et ne, kel